

el penúltim vòmit

Viena Edicions, 2008

llibre de tall nihilista, sarcàstic, blasfem, corrosiu i frontal

l'artista crea, l'artista mor...

*pregunta per mi quan dormis
i em vegis resant envoltat de pinzells,
bolígrafs i dibuixos descolorits;
després sabràs que mai no he viscut;
ningú dirà del teu vestit que és
preciós perquè els que parlin sabran
que te'n vaig cosir un només per a tu,
perfecte pels dies sense rostre
i els minuts que no esdevenen
record. No et fan falta les sabates
per caminar descalça, princesa,
ni tan sols els mitjons per no tenir fred.
Recorda que vaig pensar en tot,
(recorda que) vaig pensar en tu.*

la bogeria de l'artista...

*quan plogui, sortiré al carrer
amb una xinxeta groga fent
de paraigües; tots jutjaran,
en veu baixa, el meu desequilibri...
si sents tocar a morts, em trobaràs
a l'esclatxa d'alguna rajola...
de vegades, quan estic amb gent,
em trobo a faltar a mi mateix.*

te'n recordes mentre sopàvem?
et vaig dir que eres un àngel
pervertit pel pas del temps,
i em vas respondre, mig borratxa,
tan alegre, amb aquella rialla
que sovint et fa cloure els ulls,
tan natural, tan teva, tan real
que no semblaves d'aquest món,
que brindéssim, doncs,
pel pas del temps, però jo,
com sempre, per no variar,
et vaig recordar que el temps
era el mercuri que m'havia malmès
tots els somnis de plata
i que m'hi negava;
aleshores vas brindar sola
mentre t'observava i pensava que,
per fi, s'havien acabat els dies
amb gust d'armari encastat
i, com en les bones èpoques,
quan les mans no les necessitàvem
per tapar-nos la cara,
vaig sentir que fugia de la vida
com una brisa cercant la tardor,
amb la teva imatge repetint-se
com una nit d'insomni...
te'n recordes?
suposo que no.

em desperto,
ahir em vaig adormir amb els mitjons posats,
la funda nòrdica fa dies que està arrugada,
l'esperança la deixo que continuï dormint.
Caminant sense ganes veig
que al parc hi ha tobogans
i nens que juguen
i vells que parlen en silenci
i dolor desdibuixat sobre els bancs.
A mitja tarda
(quan ni tu ni jo ens coneixem)
el psiquiatre pregunta,
ningú respon.
(Potser ja va sent hora
d'automedicar-me
en matèria sentimental).
Atrapat entre parets de pedra em dic:
cap a on he de mirar
perquè no em jutgin
tots aquests rostres
que em persegueixen
mentre camino?
al carrer Santa Clara
ha baixat un riu de lava
que ens ha sepultat a tots.

teodicea

entenem que déu és hermafrodita:

quan va experimentar el plaer

de follar-se a si mateix,

va oblidar-se de tots nosaltres.